

БИТИ РОДИТЕЉ АДОЛЕСЦЕНТУ...

Добробит детета је централни интерес, како породице тако и школе. Зато је партнерство између ове две компоненте изузетно важно за подстицање адекватног развоја детета.

Адолесценција је специфичан период у развоју деце! Сви родитељи ће на ову констатацију рећи да су и они били млади и да се овом периоду није придавао велики значај. То је тачно, али адолесценција некад и сад се умногоме разликује. Данас владају другачији **услови**: школовање је продужено, пубертет почиње раније, постоје вишеструки избори, промењен је систем вредности...

Да би боље схватили ваше дете морате знати да су у овом периоду:

- **емоције*-нестабилне, афективне, типична је преосетљивост,
- **интелект*-потпуно развијен и на врхунцу,
- **социјалност*-у процесу изградње, под снажним утицаје емоција.

Пред адолесцентом је много задатака који нису нимало једноставни: треба прихватити физички изглед, остварују се прве емоционалне везе, граде статус у вршњачкој групи, задовољавају захтеве родитеља и школе, доносе веома важне професионалне одлуке...

Младом човеку намећу се бројни захтеви. Околина с једне стране очекује зрело и одрасло понашање («Прихвати одговорност, ниси више дете!»), а у другим ситуацијама третира га као дете («Није то још за тебе, ти си још дете!»). Но, истина је да адолесценти нису више ни деца, нити су још увијек одрасли.

Стога су питања: Ко сам ја? Ко желим бити? Што ми се то догађа? уобичајена. С једне стране осећају моћ, док је с друге стране видљива немоћ. Јавља се пркос и бунтовништво чиме одраслима желе поручити да више нису деца.

У свему овоме, тешко ће се снаћи сами и потребна им је наша помоћ. Да би и **родитељи и школа** радили за исти циљ, а то је добробит детета, њихов **однос** треба да :

- *има равноправност и узајамно поверење,
- *заједничку одговорност за процес образовања и васпитања,
- *комуникацију која је иницирана и од стране школе и родитеља,
- *да се уважавају културне различитости
- *да родитељи буду укључени у рад и активност школе, тиме ће боље разумети природу школског учења и пружити бољу подршку својој деци.

Поред овога **родитељ самостално** може још много тога да учини за дете. Даћемо Вам неке примере и идеје:

- Потребни сте му као стабилна фигура. Будите добар модел свом детету.
- Разговарајте, разговарајте... Пажљиво слушајте своје дете.
- Чувајте поверење.
- Научите дете да свако понашање води до одређених последица те га научите да преузме одговорност
- Договорите јасна правила понашања.
- Пустите их да уче на грешкама.
- Чувајте дистанцу детета од извора зависности.
- Помозите му да донесе важне одлуке.
- Држите га под дискретним надзором.
- Сарађујте са школом, идите на родитељске састанке.
- Реагујте на промене. Ако је то потребно, потражите помоћ стручњака.

Зато, драги родитељи, будите храбри и имајте разумевања!

Свакако, и пред вама су збуњујући захтеви – будите конзистентни али флексибилни, будите присутни али се не мешајте, будите нежни али ненаметљиви, и још хиљаду сличних. Наравно да вам све то понекад делује претешко. Али када се осетите потпуно беспомоћно сетите се најважнијег савета – имајте поверења.

Та млада особа коју више не разумете или која вас не разуме то је дете које сте одгајали најбоље што сте умели, и у које сте покушали да улијете све најбоље што знате. Све то дете носи, само сада мора само да преиспита и провери. А ако на том путу буде имало вас за пратиоца и сарадника пуног љубави и поверења, провера ће тећи глатко и без трзавица. Веома ускоро ви ћете испред себе имати потпуно одраслу младу особу на коју ћете бити поносни.

И ЗАПАМТИТЕ:

***ДЕЦА НЕ СЛУШАЈУ УВЕК ОНО ШТО ГОВОРИМО,
АЛИ УВЕК ГЛЕДАЈУ ШТА РАДИМО!***

ХВАЛА НА ПАЖЊИ!

